

קו:

עין משפט
גן מצוה

א [ממי] פ"ט מבל' טומאה
אילנות ב' ג'
ב [ממי] פ"ח מבל' טומאה
אילנות ב' ט'
ג' א' ב' ג' פ"ח מבל' טומאה
נעמה נעמה ה' י'

מוסף רש"י

ששוקל כל קלים
וחמורים לרוב קל
חמור וחסר מקל על
המשקלה של קל וחומר
(בבב' טו.)
הפורה באויר י"מ
שדוקן נכסה על למד
ודוכין בו כל אדם וי"א
מגדל דור ספגלו וכל נבלה
מגדל הכתוב לליר גרסין.
וקן חמלה אלהים מגדל
של עץ שקורין משפיר
ועמד נכסה ופחה פחה
לקנעה זו למד שהיא חרי.
במסכת אלהים (פ"ד מ"ח)
ישנה משנה מגדל העמוד
באר (שם) כרלי תביר
בדיקין. לא היו גדלים
כלל נחלה של די פורה
אלא נחלה בני שלט
(בבב' כו.) א' למדע לא
היו גדול אלא כבוד ניקין
(תענית כ"ד.) האשה
שכובשת ירק בקדירה.
במסכת טהרות היא כדק
שני בני ירח מירי דקיל
(עוקץ פ"ח מ"ח) כל דית
לקנעה אם נכסה טומאה
בין עמאם גם האוכל הרך
לדומה. דוד ממע ומתא.
במסכת טהרות שבויר הוהב
(תענית כ"ד.) מגדל האיל
לרבות היותו וקמי הכס
אפי' שהיא נכסה ירק
האוחזין עליו הטהור.
דקדקא עולת אדם
היותה שפגמה ולי אשכח
ליטול ירקיה בידים שלהן.
שעמא עסקת האוכל מן
היד תמחה ביה. טומאה
שליך לגלגל. עולת שיל
המקשה עליו יכניו דרך
אפי' כק נכסה ירק ממע
שכמנה לזמן מרובה.
טהרות. העלם וקמלם
(תענית כ"ד.) ואמרי לה.
כי טעם לירך כפרק שני
דעוקץ מ"ח.) וזוים
שכבשו. ברייתא.
ממנו טעם (בבב' טו.)
טומאה. עליון שלט
ידות. תענית ש"ח.
טהרות. היות הליכה
טומאה לרבות דתו כל חו
למירי כתיב ד' (שם)
שמוקץ וזים עם העין
כדי לחזן כן. דתו לוי
עליון ד' לזימם להיכא להם
טומאה. דלמירין שיה
מניח טומאה על האוכל.
ואם כבש טהרות מניח
טעלה תורת די מן העין.
לפי שהכבשה מרקקת
ומרככת ולין דלחין שיה
לחמך כתיב (בבב' כו.)
היות דרב ושמואל.
לזמן טעם טמאית לזמן
קשה על ככל הקושיות
שהיו שני רבויי משקין
בין ככל האוכל (שם) א'
טומא גבול. ולא היה נחלה
ליה (תענית כ"ד.) תלת סרי
מתיבא. גרי' פנים י'
ביעוט משנה ויחמא על
שפי' מדרס ומסכת עוקץ
גם היה גרי' פנים. כגון
מסכת ר"י מ"ח. וישנה
בר קבלה ולי וזמא דבי
שמואל. ויכ' אמרין כמ'
דרבי (שם) א' בני ממי
הלכה כר"י פנים (בבב' כו.) א'
סמי טומאה האמורין בו. אלא פריעה ופרימה.

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

הרגו אל חלליהם. מיתות הרבה משמע שאלוהו והציוו את אש מחת
הנליכה וחמור ראשו ונפל למוך האש. תלייה היינו חנק חמיכת הראש
הרג כשנפל לררך סקילה כשנפל לאור היינו שריפה: בר פלוגין
ופלוג. ור"ח לית ליה דר' סימאי דלמר לעיל (ע"ב) שלשה היו באומה ענה
דפרעה בלעם ואיזו ויחמו דלר'
סימאי בלעם היה יותר מן מאמיה
ועשר שנים דהא היה בעלת פריעה
דכל הכן הילוד היולדה משליכוהו (ש)
דלרבי סימאי כל אופן מאמיה ועשר
שנים שהיו ישראל בגלות מלמדים עד
מלחמת מדין היה בלעם: מגילה.
תרגום של פיסתו: כד קטל ייסי
פנחס ליסעפא. שר זנא ואפילו
קטליה אחר כל המלחמה נקראת
על שמו: ככולהו. מלכיס והדיעות:
לא פסיק ופדרשו. לגנאי: לכד
מכלעם. דכל מה דמשכחת ליה
לגנאי דרוש: (ש) (שפא ילא זה לפרוכה
רעה) לאמר שילא לפרוכה רעה אחר
ווי. לכן כמות דוייג: אל הקב"ה
לדאם וכהלא נכור אפס כמורה
למה סתהלו. לפסר לשון הרע על
דוד: לא חסד טורה עולין. לא
חסס כמורה אמה דכמי (משלי לא)
ותועהו לך. האשה
שכובשת ירק בקדירה.
במסכת טהרות היא כדק
שני בני ירח מירי דקיל
(עוקץ פ"ח מ"ח) כל דית
לקנעה אם נכסה טומאה
בין עמאם גם האוכל הרך
לדומה. דוד ממע ומתא.
במסכת טהרות שבויר הוהב
(תענית כ"ד.) מגדל האיל
לרבות היותו וקמי הכס
אפי' שהיא נכסה ירק
האוחזין עליו הטהור.
דקדקא עולת אדם
היותה שפגמה ולי אשכח
ליטול ירקיה בידים שלהן.
שעמא עסקת האוכל מן
היד תמחה ביה. טומאה
שליך לגלגל. עולת שיל
המקשה עליו יכניו דרך
אפי' כק נכסה ירק ממע
שכמנה לזמן מרובה.
טהרות. העלם וקמלם
(תענית כ"ד.) ואמרי לה.
כי טעם לירך כפרק שני
דעוקץ מ"ח.) וזוים
שכבשו. ברייתא.
ממנו טעם (בבב' טו.)
טומאה. עליון שלט
ידות. תענית ש"ח.
טהרות. היות הליכה
טומאה לרבות דתו כל חו
למירי כתיב ד' (שם)
שמוקץ וזים עם העין
כדי לחזן כן. דתו לוי
עליון ד' לזימם להיכא להם
טומאה. דלמירין שיה
מניח טומאה על האוכל.
ואם כבש טהרות מניח
טעלה תורת די מן העין.
לפי שהכבשה מרקקת
ומרככת ולין דלחין שיה
לחמך כתיב (בבב' כו.)
היות דרב ושמואל.
לזמן טעם טמאית לזמן
קשה על ככל הקושיות
שהיו שני רבויי משקין
בין ככל האוכל (שם) א'
טומא גבול. ולא היה נחלה
ליה (תענית כ"ד.) תלת סרי
מתיבא. גרי' פנים י'
ביעוט משנה ויחמא על
שפי' מדרס ומסכת עוקץ
גם היה גרי' פנים. כגון
מסכת ר"י מ"ח. וישנה
בר קבלה ולי וזמא דבי
שמואל. ויכ' אמרין כמ'
דרבי (שם) א' בני ממי
הלכה כר"י פנים (בבב' כו.) א'
סמי טומאה האמורין בו. אלא פריעה ופרימה.

יודע לדרוש בקל וחומר: כנגדל הפורה באויר. מחג עליונה
שלמעלה מן הלמ"ד מפני מה כפופה למטה. לשון מ"ר מפי השמועה.
ל"ח כנגדל הפורה באויר כנגדל לררך העומים בשדה מינה ומגדל
אם הוא טמא אם לאו. ל"ח ג' מאות הלכות כנגדל הפורה באויר
לעשות כשוקף להמות מגדל באויר
כגון שלש מאות הלכות כנגדל הפורה באויר
קשואין דלמנן כפירקין דלעיל דק'
פמ"ה. ולמורו נראה דה"ג שלש מאות
הלכות כנגדל העומד [בארוך] ומשנה
אחת כאלהות (פ"ד משנה א) דמשמע
כהכי מגדל העומד באויר וטומאה
במורה כלים שנתונו טמאים וכן
נראה לר': רבנאם למכשעא כעיי. וללמוד
מורה רחמנא לנא כעיי דהא שני
דרכי יהודה כולוהו מניו כסדר ניקין
היה כל המגדל שלהן לא היה אלא
כסדר ניקין שלש אלו מרכין כל
כן (לדרכו): (פ"ד משנה א) דמשמע
בכדירה. לא אשכחמיה במסכת
עוקץ: שוכבש ירק. כחומץ או
בזיר טהורים דלון מקנלן טומאה
ע"י עוקץ שאלו נגע טומאה כשרשו
העלן טהורין שאין נעשין די לעלן
מאחר שכבש שאין מניחין לשם אלא
למלאה: וזיסי שכבש כעריפין.
אמה כמסכת עוקץ (פ"ד מ"ח):
עריפין. עליון שלהן טהורין והימים
שאיין נעשין להם בית די להכניס להם
טומאה: הויסי דרכ ושמאל קא
חוינא סהא. דלא היה ידע מאי
טעמא הן טהורין: פליסי מתיבא.
י"ג ישינות שאנו עוסקין טולן במסכת
הויסי. יודעין למה יפה ואפי' הכי
כהסי' היו מסדיני יותר ממנו דאלו
רכי יהודה כו': לא סבירי. לא היו
יודעין להלכה לפרשה כמקנה כעמא:
דלא סלקא להו שמעפא כו'. שלש
זכו לקנעה הלכה כמותן: ומפרגמין
למלוטין. ואנן חנן לשון חלוטין
גבי תמורה אלופי. היינו רבי:
אוכל

מסורת הש"ס

א [ממי] פ"ט מבל' טומאה
אילנות ב' ג'
ב [ממי] פ"ח מבל' טומאה
אילנות ב' ט'
ג' א' ב' ג' פ"ח מבל' טומאה
נעמה נעמה ה' י'

תורה אור השלם

1. ואת בלעם בן בעור
הקיסם דרבו בני ישראל
בחרב אל חלליהם.
יחושע יג כ
2. ואתה אלהים חרד
לבאר שחת אנשים ימים
ומרמה לא יחצו ימים
ואני אבטח בה.
תהלים נה כד
3. ויש אפי' מעבדי
שאלו ביום ההוא בעצ
לפני י ושמנו דאנ
הארמי אביר הרעים
אשר לשאול.
שמואל א כא ה
4. ויאמר המלך דויג
ולדואנו סב אחא פוע
ככהים ויסי דוד ודואנו
הארמי ויפגע הוא
ככהים ויפגת ביום ההוא
שמיים וחמשה איש
נשא אפודו.
שמואל א כא ה
5. מה תתהלל בפרעה
הגבור חסד אל כל
הימים.
ולקישע אמר אלהים
מה לך לספר חת ותשא
בריחי פיהו.
תהלים ג טו
7. ויראו צדיקים ויראו
ועליו ישחקו.
תהלים נב ח
8. חיל בעל יוקנאנו
מבטנו וירישב אל.
איוב כ טו
9. גם אל יתעב לעצם
וחיך יסודך מאלו
ושרשך מארץ חיים
תהלים נב ז
10. לכך יהנה אמתה איה
ספר איה שלק איה ספר
את המגדלים.
ישעיהו לג י"ח
11. ויאמר אל שמואל
למנו אל מראדו ואל
בה קפחתי בו נאסחתיו
כי לא אשר יראה האדם
כי האדם יראה לעינים
ויי יראה ללבב.
שמואל א טו ז
12. סוד לויאוי ובריתו
לדודיעם.
תהלים כה ד
13. הוא ימות באין מוסר
וברך אולתו ושגדו.
משלי ה כג
14. כי דגהר חרקהו אבדו
העמקתה קל זונת מנקה.
תהלים עז כ
15. ודארץ לא תכפר
לעממת כי לי הארץ כי
גרים ותושביה אדם
עמרה. ויקרא כה כג
16. אתה אנוש כעשבי
אלופי ומיזיק.
תהלים נה ד
17. אשר יודו במוק
סוד כבית אלהים נהלך
ברגש. תהלים נה טו
18. מה איש שלומי אשר
בטחתי בו אוכל לחמי
הגדיל עלי עקבי.
תהלים מא י